

ПОКЛИКАННЯ. ЧИ МОЖНА ЙОГО КУПИТИ ЗА «ЗЕЛЕНІ»?

Якось почула від знайомої. Моя дочка хоче вступити у медучилище, але там кажуть: давай 250 доларів, то поступиш. А де я знайду ці долари? І дівчина вчилася на «5», та поступила вчливі інші — діти «тузів», які в тих доларах купують ся».

Факт, що характеризує наше сьогоднішнє. Та стурбувало інше: якщо в медицину підуть люди не за покликанням, а лише за якісь там «зелені», то, мабуть, не скоро ми будемо мати свою справжню національну медичну службу.

Ось уже майже 30 років ходжу на роботу у Тучинську райлікарню. Вступила у медучилище не за першим разом. Але полюбила роботу медика, бо мала уже наочний приклад перед собою: старша сестра працювала акушеркою. Важко судити про себе, чи прийшла я в цю гуманну сферу за покликанням. Та перед моїми очима інші працівники молодшого медперсоналу, і я бачу, що якби не їх професійність, доброзичливість, любов до немічного, хворого, то обірвалось би раніше строку не одне життя. Життя, яке дається людині один раз і є найбільшою цінністю на землі. Думається, що саме завдяки покликанню вони працюють і не мучать своїм непрофесіоналізмом себе і хворих. Хоч, звичайно, не всі в медицині справжні лікарі.

Не хочеться говорити про труднощі в нашій галузі, їх вистачає всюди. Од-

нак не просто працювати, коли немає потрібних медикаментів, коли замість ста відсотків отримуємо лише соту долю тих систем, що необхідні. Практично не поступає нова апаратура. А хворих збільшується. Наприклад, у терапевтичному відділенні замість шістдесяти передбачених маємо на 10-15 хворих більше. І ви знаєте: причиною цього є не лише прогрес хвороб, незадовільна екологія, але й проблеми соціальні. У нас різко зменшилась кількість відвідувачів у поліклініці, а збільшилось їх на стаціонарі. Першою причиною цього є те, що ліки в аптеках стали дуже дорогі, у нас же лікування безплатне. А скільки є немічних старих людей, в яких немає рідних або й діти відмовились і вони йдуть у лікарню, бо тут догляд є, їсти дають. Ще однією причиною є те, що поприбує зараз хворому добратися до поліклініки, коли автобуси не ходять. Як добре, що не закрили родильного відділення в нашій лікарні. Спробуйте, коли на «швидкій допомозі» тільки один автомобіль, справитись з усіма викликами.

Отже, не просто й нам. Та думаю, що багато моїх

подруг, які вже мають за плечима по 15-30 років трудового медичного стажу, не даремно в білих халатах. Серед них медсестра відділення терапії В. В. Мартинок, фельдшері «швидкої допомоги» Г. М. Жук, Л. Ю. Фурманець, медсестра гінекологічного відділення К. Н. Демчук, акушерки М. Г. Ткачук, Н. Л. Розшупкіна.

Свідомо не називаю лікарів, а лише тих, хто входить до так званого молодшого персоналу за своїми посадами. Але саме вони безпосередньо кожен день і вночі знаходяться біля хворих. Не раз їх називають близьким словом «сестра». Виконують не лише те, що приписав лікар, а своїми діями, словами, якщо хочете, своїм обличчям і зовнішністю лікують пацієнтів. Радісно, що й серед молоді є справжні медики. Дуже старанні Ф. Чумак, І. Дубич, В. Кривицька, Г. Чорноус. Всіх, звичайно, не назвеш. Однак переконана, що їхні якості доброти, співчуття, гуманізм не можна купити ні за які долари. Тому в медицину треба йти за покликанням, а не за гроші. Бо пропадуть потім і «зелені», коли прийде до хворого, а тобі не дано Богом бути лікарем.

Ольга ПЕТРУК,
головна медична сестра Тучинської райлікарні.